

BAHREYN EMİR AİLESİ; ÂL-i HALİFE

Halife
(ö. 1747)Muhammed
(ö. 1776)Ahmed el-Fâtih
(ö. 1796)Halife
(ö. 1782)

Müştereken idarede bulundular.

Abdullah
(ö. 1848)Selmân
(ö. 1825)Muhammed
(ö. 1877)Halife
(ö. 1834)Muhammed b. Halife
(ö. 1890)Ali b. Halife
(ö. 1869)İsâ b. Ali
(ö. 1932)Hamed
(ö. 1942)Selmân
(ö. 1961)İsâ b. Selmân
(Devlet Başkanı)
(d. 3 Temmuz 1933)Hamed b. İsâ
(Veliht)
(d. 28 Ocak 1950)

1869'da İran İngiltere'ye bir nota vererek Bahreyn'in kendi topraklarının bir parçası olduğunu ileri sürdü; ancak bu iddia pek ciddiye alınmadı. 1870 yılının ise Bağdat Valisi Midhat Paşa Bahreyn'in Osmanlılar'a ait olduğunu ve çevresiyle birlikte Necid kaymakamlığına bağlı bulunduğunu açıkladı. Lahsâ ve Basra gibi civar yerlerde hâkimiyet kurmuş olan Osmanlı Devleti, Londra sefiri eliyle 1872 ve 1873 yıllarında zaman zaman Bahreyn'in iç işlerine karışmak isteyen İngiliz hükûmetine iki nota verdi; 1875'te de İstanbul'daki İngiliz sefirine Menâme'de istihkâm oluşturdukları ve Lahsâ'dan kaçanların Bahreyn'e sığındıkları gerekçesiyle rahatsız olduklarını bildirdi. İngiliz hükûmeti cevap olarak herhangi bir istihkâm hareketi yapmadıklarını, sadece Bahreyn şeyhinin Menâme'deki kaleyi onarttığından bahsetti. Bu sıralarda Osmanlılar Menâme'de önce bir deniz feneri, daha sonra da kömür depoları kurmak istedilerse de İngilizler buna karşı çıktılar. 1880 yılında Türk gemileri Bahreyn'i ziyaret etti ve donanma kumandanı Bahreyn'in Osmanlı Devleti'ne ait topraklar içinde kaldığını

bildirdi. O yıllarda Lahsâ'dan Bahreyn'e sığınan kanun kaçakları Bahreyn şeyhinin yardımı ile iade ediliyordu; ancak Hindistan'daki İngiliz genel valiliği Osmanlı Devleti'ne bağlı Lahsâ mutasarrıfı ve Bahreyn şeyhinin Bâbüli ile doğrudan yazışarak meselelerini kendilerinin halletmelerinden rahatsız olduğunu açıkladı. İngiltere'nin amacı Bahreyn'i önce Osmanlı Devleti topraklarının dışında görmek, ondan sonra da şeyhle ciddi bir anlaşma yaparak bölgeyi kendi nüfuzu altına almaktı. 1891'de Osmanlılar'a bağlı Lahsâ mutasarrıfı Bahreyn şeyhi Şeyh İsâ'dan, vergi yüzünden kaçarak Bahreyn'e sığınan yirmi sekiz kişinin iadesini istedi. 1892'de Basra valisi tekrar bölgenin Osmanlı Devleti'ne ait olduğunu açıkladı; 1893'te de Katif'teki Bahreyn gemilerine Osmanlı bayrağı çekildi. 20 Ağustos 1893 günü bütün Katif'te, kahvehanelere ve topluca oturan yerlere Bahreyn'in Osmanlı toprakları içinde olduğu ve İngilizler'le ilişkisinin bulunmadığı resmî beyan olarak asıldı ve birkaç yıl daha bu alenî hak iddiaları devam etti. 1901 yılında İngiltere Bahreyn şeyhine vergi toplama memurunun tayini konusunda tavsiyede bulundu ve kendilerinden kredi alması hususunda baskı yaparak Bahreyn'in iç işlerine karışma fırsatı yakalamak istedi. 1903'te Lord Curzon'un Bahreyn'i ziyareti sırasında en önemli konulardan birini yeni bir vergi sisteminin getirilmesi ve bu işin idaresi oluşturdu. Ancak İngiliz tekliflerine rıza göstermeyen şeyh bu işin en azından kendi ölümüne kadar dondurulmasını istedi ve dış kredileri kabul etmedi. Bahreyn meselesi I. Dünya Savaşı'na kadar Bâbüli ile İngiliz hükûmeti arasında çeşitli notaların verilmesine sebep olmuştur. 29 Temmuz 1913'te, Hakkı Paşa ile Sir Edward Grey arasında Londra'da imzalanan beş numaralı mukavelenâme uyarınca, Osmanlı Devleti Bahreyn adaları üzerindeki haklarından vazgeçerek buranın bağımsızlığını tanımak ve İngiltere de bu adaları ilhak etmeyeceğini açıklamak suretiyle meseleyi kapatmışlardır. Bu tarihte Osmanlılar'ın hükûmranlıktan vazgeçmeleri üzerine İngiliz himayesine giren Bahreyn 1968'de komşu Arap ülkeleriyle Arap Emirlikleri Federasyonu'nu oluşturmuş, ancak 1970'te bu birlikten ayrılıp 15 Ağustos 1971 tarihinde istiklâlini ilân etmiştir. Bu tarihten sonra Birleşmiş Milletler, Milletlerarası Para Fonu, Arap Birliği, İslâm Konferansı Teşkilâtı ve İslâm Kalkınma Bankası gibi ku-

ruşlara üye olan Bahreyn, 1981 yılında da körfez ülkeleri arasında kurulan Meclisü't-teâvün li-düveli'l-Halif (Gulf Cooperation Council) birliğine katılmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Belâzürî, *Fütâh* (Fayda), s. 113-125, 136-152; Ebû Ubeyd, *el-Emvâl*, s. 100; İbnü'l-Esir, *el-Kâmil*, II, 367-372; *Delâilü'l-Halif* (Târih), I, 500, 564-569; II, 697, 699; III, 1267-1421, 1440-1444; a.e. (Coğrafya), I, 263-320; *Bahreyn Adaları Meselesi* (nşr. Hariciye Nezâreti), İstanbul 1334; F. Adamiyat, *Bahrain Islands*, New York 1955; Abbas Farouqhy, *The Bahrain Islands*, New York 1965; Âmil İbrâhim ez-Zeyyânî, *el-Bahreyn*, Kahire 1977; Necde Hammâş, *el-Idâre fi'l-'asri'l-Emevî*, Dimaşk 1400/1980, s. 63-64; Abdullah b. Hâlid el-Halife — Abdülmelik Yûsuf el-Hamr, *el-Bahreyn 'abret-târîh*, Bahreyn 1402; Fuâd İshâk el-Hürî, *el-Kabile ve'd-devle fi'l-Bahreyn*, Beyrut 1983; Fâik Hamdi Mahbûb, *Târîhu'l-Bahreyni's-siyâsi*, Küveyt 1983, tür.yer.; *The Middle East and North Africa (1984-1985)*, London 1984, s. 273-282; M. Hamîdullah, *el-Veşâ'îku's-siyâsiyye*, Beyrut 1405/1985, s. 144-157; Fâruk Ömer, *Târîhu'l-Halifî'l-'usuri'l-vusâtâ el-İslâmiyye*, Bağdad 1985, s. 81-86; S. K. Asopa, *Oil, Arms and Islam in the Gulf*, Jaipur 1986, s. 29-30; Safvet Bey, "Bahreyn'de Bir Vak'a", *TOEM*, III (1328), s. 1139-1145; Cengiz Orhonlu, "1559 Bahreyn Seferine Ait Bir Rapor", *TD*, XVII/22 (1967), s. 1-16; A. Clark, "Bahrain Through the Ages", *Aramco World Magazine*, XXXV/4, Washington 1984, s. 12-21; J. Oestrup, "Bahreyn Adaları", *İA*, II, 230-231; G. Rent — W. E. Mulligan, "Al-Bahrayn", *El²* (İng.), I, 941-944; J. A. Kechichian, "Bahrain", *Elr.*, III, 508-510.

MUSTAFA L. BİLGE

BAHRİYE

Arapça "deniz" anlamına gelen *bahr*-den türemiş olup sözlükte "denize ait, denizle ilgili" demektir. Kelime askerî alandaki terim anlamını Hz. Peygamber'den sonraki dönemlerde kazanmış olmalıdır. Araplar genel olarak denizciliği ifade etmek için *el-milâha*, donanma anlamında da Grekçe kökenli üstöl (اسطول) kelimelerini kullanmışlardır.

Hız. Peygamber ve Dört Halife Devri. Hint-Batı ticaret yolu kavşağında yer alan Arabistan'da tarih boyunca Fenikeliler, Himyerîler ve Sebeliler gibi denizci kavimler yaşadı. Doğu Afrika ve Hindistan'la, Umman denizi, Aden ve Basra körfezleriyle Kızıldeniz arasında ticarî gemiler devamlı olarak gidip geliyorlardı. Uman, Yemen ve Habeşistan'da depolanan ticaret malları zaman zaman kervanlarla kuzeye aktarılıyordu. Kur'an-ı Kerim'de de ifade edildiği gibi (Kureyş 106/ 1-2) yaz ve kış seferleriyle Kureyşliler de bu ticaretten paylarını alıyorlardı. Câhiliye çağında kervan ticareti yapan Mekkeliler

denizcilikle ilgilenmediler. Esasen yarımadanın ancak küçük bir bölümünde gemi yapımı için gerekli malzeme bulunabiliyordu. Bununla beraber güney ve doğu Arabistanlı denizciler Hindistan, Çin ve Doğu Afrika sahillerine ulaşabiliyorlardı. Milâdî 414'te Seylan'ı ziyaret eden Çinli seyyah Fa-man burada Arap tâcirlerle karşılaştığını yazar.

Göçebe hayatı yaşayan bedeviler denizcilik kültürüne sahip değillerdi. Câhiliye şiirinde nâdirenen kullanılan gemi ve deniz motifleri şairin gezdiği yerlerin kültürünü yansıtır. Tarafe'nin, üzerinde kadınların binmesi için mahfiller bulunan develeri, arkasına ufak kayıklar bağlanmış Bahreyn'deki gemilere benzetmesi dikkate alınırsa burada gemi yapım tezgâhlarının bulunduğu söylenebilir.

Kızıldeniz'de, bambu türü ağaç levhaların kendir ipiyle bağlanıp su geçirmemesi için köpek balığı yağı veya ziftle doyurularak yapılmış gemiler işlemekteydi. Eyle'den (Akabe) Güney'e doğru uzanan sahilde birçok iskele vardı. Şuaybe'de (Cidde) karaya vurmuş bir geminin satın alınan yükü bi'setten önce Kâbe'nin tamiri için kullanılmıştı.

Kaynaklarda Hz. Peygamber'in deniz yolculuğu yaptığına dair bir kayda rastlanmamakla beraber Kur'an-ı Kerim ve hadislerde denize oldukça geniş yer verilmiştir. Kur'an'da denizle ilgili kırktan fazla âyet vardır. Kur'an-ı Kerim, uzak mesafelere giderek Allah'ın oralardaki lutuf ve ihsanından faydalanmak için denizde akıp giden (el-İsrâ 17/66), uzun dağlar gibi yükselen (eş-Şûrâ 42/32; er-Rahmân 55/24), dağ gibi dalgalar arasında yüzeyen (Hüd 11/42), levha ve çivilerle inşa edilerek (el-Kamer 54/13) insanların hizmetine sunulan (İbrâhim 14/32; Câsiye 45/12) gemilerden; taze balık, inci ve mercan gibi deniz nimetlerinden (en-Nahl 16/14; er-Rahmân 55/22) bahsederek o dönemde çoğunluğunu bedevilerin teşkil ettiği, ticaret veya ziraatla meşgul olan Arap toplumunun ufkunu genişletecek mesajlar verir. Hadislerde ise deniz seferlerine fıkren hazırlanma ve denizde gazâ konusu işlenmektedir. Çocuklara yüzme öğretilmesini emreden (İbnü'l-Esir, *en-Nihâye*, "avm" md.) Hz. Peygamber, Ümmü Harâm'a İslâm ümmetinin denizlerde seferlere çıkacağını, onun da bu seferlere katılacağını müjdelemişti. Bir deniz savaşını on kara savaşına (İbn Mâce, "Cihâd", 1; Dârimî, "Cihâd", 28), bir deniz şehidini iki

kara şehidine denk sayan (İbn Mâce, "Cihâd", 10) hadisler müslümanları deniz gazâlarına teşvik eder mahiyettedir.

İslâm'ın yayılış tarihinde denizden ilk defa Habeşistan'a hicret sırasında faydalanılmıştır. Yine deniz yoluyla geri dönen muhacirlere Habeş Hükümdarı Necâş'nin tahsis ettiği gemiler yolcularını Medine'nin Câr Limanı'na indirmişti.

İslâm denizcilik tarihinin başlangıcı olarak kabul edilebilecek ilk önemli olay ise Mekke'nin fethinden yedi ay kadar sonra meydana gelmiştir. Hicrî 9. yılın Rebîülevvel ayında (Temmuz 630) Mekke'nin limanı olan Şuaybe açıklarında gemilere binmiş zenci korsanların görölmesi üzerine Resûlullah, Alkame b. Mücezziz el-Müdlîcî kumandasında 300 kişiden oluşan bir kuvveti (Seriyyetü'l-en-sâr) bunlara karşı gönderdi. Sahile yakın bir adaya çıkarma yapan müslümanlar karşısında zenciler çekilmek zorunda kaldılar. Bu Hz. Peygamber'in sağlığında çıkılan yegâne deniz seferidir (Hamîdullah, *İslâm Peygamberi*, I, 295-296). Hz. Peygamber Mute Seferi sırasında Eş'ar kabilesine mensup bir sahâbînin başkanlığındaki bir heyeti de gemiyle Eyle yöresine göndermişti. Resûl-i Ekrem'in bununla İslâm ordusunu deniz yoluyla takviye ettiği veya haber gönderdiği anlaşılmaktadır. Alkame Hz. Ömer tarafından hicretin 20. yılında (641) yine deniz yoluyla Habeşistan'a gönderildi ve bir rivayete göre fırtınaya yakalanıp askerleriyle birlikte boğuldu. Bu olay, aşağıda sözü edilecek olan Hz. Ömer'in deniz seferleriyle ilgili tutumunu etkilemiş olmalıdır.

Hz. Ömer döneminde gerçekleştirilen fetihler sonunda müslümanların Doğu Akdeniz sahillerinin büyük bir bölümünü ele geçirmesi ve buraların denizden gelecek tehlikelere açık bulunması, müslümanları bir deniz gücü hazırlama konusunda ciddi şekilde düşünmeye sevketti. Ayrıca bu sırada Suriye ve Mısır'ın servetinin büyük kısmı ticarete dayanıyordu. Justinianos devrinden beri Akdeniz'deki ticaret Suriye ve Mısırlı tâcirlerin elindeydi. Bu iki yerin valileri bölgenin askerî bakımdan korunması ve Akdeniz ticaretinin devam ettirilmesi için donanmanın önemini çabucak kavradılar. Esasen bu donanmayı meydana getirecek imkânlarla da sahiptiler. Mısır ve Suriye'nin Akdeniz sahillerindeki tersaneleri ele geçirmişlerdi. Eskiden beri burada denizci bir halk vardı ve gerekli personel kolaylıkla sağlanabilirdi.

Önceleri denizciliğe kuşku ile bakan müslümanlar çok geçmeden gözlerini denize çevirdiler. Bizans'ın denizdeki üstünlüğü devam ettiği sürece Mısır ve Suriye'deki hâkimiyetlerinin tehdit altında olduğunu anladılar. 24 (645) yılında Bizanslılar'ın çıkarma yaparak İskenderiye'yi ele geçirmeleri üzerine Bizans'a karşı mücadelenin, donanmanın desteği olmadan yürütülemeyeceğini farke eden ilk devlet adamı Muâviye b. Ebû Süfyan oldu. Suriye valisi iken Hz. Ömer'e yazdığı, sahillerin durumunu anlatan ve denize açılma izni isteyen mektubundan kendisinin bunun için bir hazırlık içinde bulunduğu anlaşılmaktadır. Ne var ki Hz. Ömer müslümanların henüz denize açılacak bilgi ve tecrübeye sahip olmadığı kanaatindeydi. Mısır Valisi Amr b. Âs'a gönderdiği bir mektupla ondan deniz hakkında bilgi istedi. Amr'ın verdiği cevapta denizin tehlikelerinden bahsetmesi sebebiyle hiçbir müslümanın böyle bir tehlikeye atılmasına izin veremeyeceğini bildiren Hz. Ömer, Muâviye'den kaleleri tamir ettirmesini, buralara asker yerleştirmesini, gözetleme kuleleri yaptırıp nöbetçi koydurmasını ve geceleri buraların fenerlerle aydınlatılmasını istedi. Amr'a da müslümanların deniz savaşlarından uzak tutulmasını emretti. Kendisinden izinsiz Fars bölgesinde bir deniz harekâtına girişen ve yenilgiye uğrayan Alâ b. Hadramî'yi Bahreyn valiliğinden azletti. Uman'a gönderdiği Arfece b. Herseme el-Ezdi'yi tenbihlerini dinlemeyerek denizde savaşa giriştiği için azarladı. Bununla beraber Hz. Ömer sivil ve ekonomik amaçlarla denizden faydalanmada bir mahzur görmedi. Mısır'dan elde edilen haraç gelirlerinin Kızıldeniz yoluyla Medine'nin Câr Limanı'na, oradan da Medine'ye sevk edilmesine izin verdi. Buna mukabil Amr b. Âs'ın Akdeniz'i Kızıldeniz'e kanalla bağlama teşebbüsüne ise Haremeyn'i düşman donanmasına açık hale getireceği için karşı çıktı.

Halifeliğinin ilk yıllarında Muâviye'nin deniz seferleriyle ilgili isteklerini Hz. Ömer gibi cevaplayan Hz. Osman 27 (647-48) yılında Kıbrıs'a sefer konusunda ikna edildi. Sahillerin askerî bakımdan takviye edilmesi, yanına hanımını da alması ve kimseyi sefere zorlamaması şartıyla Muâviye'ye izin verildi. Bunun üzerine 28 (648-49) yılında çok sayıda gemi İskenderiye ve Akkâ'dan denize açıldı. Kıbrıs'a çıkan müslümanlar barış yoluyla burayı fethettiler ve ada yıl-

lık 7200 altın vergiye bağlandı. Hz. Peygamber'in deniz seferiyle ilgili müjdesini duyan Ümmü Harâm da bu seferde bulundu ve çıkarma sırasında atından düşerek şehid oldu. Bundan bir yıl sonra Suriye sahillerindeki Arvad (Cyzikus) adası müslümanlar tarafından alındı. Kıbrıs'ın fethinden sonra müslümanlar Mısır ve Suriye'deki üslerden deniz seferleri düzenlemeye başladılar. 652 yılında 200 gemiden meydana gelen bir filo Suriye'den Sicilya adasına vardı ve aynı yıl Rodos'a bir sefer yapıldı. 648'de yapılan antlaşma şartlarına uyulmaması üzerine Kıbrıs'a 654'te yapılan ikinci seferde Belâzûrî'nin rivayetine göre 500 gemi vardı. Bu sefer sırasında ada İslâm devletine bağlandı. Lepithos'a 12.000 kişilik bir garnizon yerleştirildi.

Kıbrıs Zaferi'nin ardından müslümanlar İstanbul'un fethi için hazırlıklara başladılar. Lübnan'dan sağlanan kereste ve demir İskenderiye'deki eski tersaneye taşındı ve burası yeniden canlandırıldı. Mağlûbiyetinin acısını çıkarmak ve kaybettiği yerleri tekrar ele geçirmek isteyen Bizans donanması İskenderiye'ye çıkarma teşebbüsünde bulunduyorsa da Mısır Valisi Abdullah b. Sa'd b. Ebû Serh tarafından büyük bir yenilgiye uğratıldı (652). Birkaç yıl sonra Abdullah b. Sa'd hazırladığı 200 gemilik Mısır filosu ile Anadolu sahillerine doğru yola çıktı (655). Yolda Muâviye tarafından gönderilen Büsr b. Ebû Ertât'ın kumanda ettiği Suriye filosu ile birleşti. Abdullah b. Sa'd'ın emrinde toplanan İslâm donanması bazı tarihçilere göre İskenderiye yakınlarında, bazılarına göre ise Antalya'nın Finike ilçesi açıklarında 500 parçadan oluşan Bizans donanması ile karşılaştı ve Herakleios'un oğlu II. Kostans'ın kumandasındaki bu donanmayı büyük bir yenilgiye uğrattı. Gemilerin çokluğu sebebiyle İslâm tarihinde "Zâtû's-savârî" (savârî: gemi direkleri) adıyla anılan bu savaş müslümanların ilk büyük deniz zaferidir. Bu zaferle Bizans'ın Doğu Akdeniz'deki hâkimiyeti sona ermiş oldu (Lewis, s. 91-92; Hitti, I, 253).

Emevîler ve Daha Sonraki İslâm Devletleri Dönemi. Muâviye halife olunca deniz işlerine daha çok önem verdi ve 669'da gemi ustalarını toplayıp Akkâ'daki tersanenin islahını emretti. Daha önce ise sadece Mısır'da tersane vardı. Hişâm b. Abdülmelik tarafından Sûr'a nakledilinceye kadar gemi tezgâhları burada kullanıldı. Muâviye devrinde İslâm donanması 1700 gemiye ulaştı.

Muâviye 669'da Muâviye b. Hudeyc el-Kindî'yi Sicilya üzerine gönderdi. Ancak ada çok sonra Ağlebî Hükümdarı I. Ziyâdetullah b. İbrâhim b. Ağleb zamanında tamamen fethedilebildi. Cünâde b. Ebû Ümeyye el-Ezdi 672 yılında Rodos ve Arvad adalarını fethedip Girit'e hücum etti. Cünâde Yezid'in hilâfetine kadar Rodos'ta kaldı. Arvad adası ise İstanbul muhasaraları için bir üs haline getirildi. 674'te başlayan İstanbul muhasaraları yedi yıl kadar sürdü. Donanma kış aylarında Arvad'a çekiliyor, saldırı için baharın gelmesini bekliyordu. Sonunda "Grek ateşi" denilen silâha karşı hazırlıklı olmayan İslâm donanması 679'da birçok gemisini kaybederek çekilmek zorunda kaldı. Bunun üzerine Bizans kuvvetleri yeniden Akdeniz'e inip Kuzey Afrika'daki sahil şehirlerine hücumu başladılar ve Ukb b. Nâfi'nin başarılarını sonuçsuz bıraktılar. 683'te Kayrevan Bizans-Berberî kuvvetlerinin eline geçti. 693-700 yılları arasında müslümanlar Kuzey Afrika'ya kesin olarak hâkim oldular. Donanmanın önemini iyi bilen Abdülmelik, Afrika Valisi Mûsâ b. Nusayr'a Mısırlı 1000 gemi ustasını göndererek bir deniz üssü kurmasını emretti. Aynı sıralarda Afrika kıyısındaki Kavsa adası müslümanlar tarafından fethedildi. Sicilya ile bu ada arasındaki geçit kontrol altına alındı. Mûsâ b. Nusayr Kartaca'yı bırakarak daha kolay müdahale edilen Tunus gölü kıyısında Tunus şehrini ve tersanesini kurdu ve 100 savaş gemisi yaptırdı. 704'te bu donanma Emevî donanmasına katıldı. Akdeniz'de Mısır ve Suriye'den sonra üçüncü bir deniz gücü merkezi meydana geldi. 703 yılında Mısır'dan hareket eden donanma Sicilya'yı vurdu. Mûsâ b. Nusayr donanmasını 704'te Sicilya ve Sardunya üzerine gönderdi. 708 yılında çıktığı bir seferde de Balear adalarını ve Mayorka'yı vurdu. 710'da Sardunya'yı zaptetti. Yine bu donanma sayesinde Kuzey Afrika ve Endülüs'ün fethi tamamlandı.

717 yılında Süleyman b. Abdülmelik'in halifeliği sırasında Ömer b. Hübeyre kumandasındaki İslâm donanması ile Mesleme b. Abdülmelik kumandasındaki kara ordusu İstanbul'u karadan ve denizden kuşattılar. Fakat Bizanslılar müslüman kuşatmasını yine başarısızlığa uğrattılar. Bu muhasarada İslâm donanmasında Bizans kaynaklarına göre 1800 gemi vardı. Daha Muâviye döneminde 1700 parçaya ulaştığı rivayet edilen donanma için bu rakam büyük sayılmamalıdır (Kettânî, I, 373; Lewis, s. 102-104).

Süleyman b. Abdülmelik'ten sonraki Emevî halifeleri zamanında donanma ihmal edildi. Bununla beraber İslâm donanması 726'da Kıbrıs'ı vurdu. Abdülmelik ve oğlu Velid dönemlerinde olduğu gibi ada ağır vergiye bağlandı. Ardından Bizanslılar, Mısır üzerine 736'da ve daha sonraki yıllarda iki büyük sefer düzenlediler. Müslümanlar 743 yılında Kıbrıs'a yapılan bir seferle buna cevap verdiler. Doğu Akdeniz'de iki tarafın deniz gücü birbirine yakın olmakla beraber Orta ve Batı Akdeniz'de müslüman donanması üstündü. Kuzey Afrika donanması 727, 729, 730, 733, 740, 752 yıllarında Sicilya üzerine seferler yaptı. 735, 752 yıllarında Sardunya'yı vurdu. 747'de 1000 gemiden meydana gelen bir İslâm donanması Bizans donanmasını Kıbrıs yakınlarında kuşattıysa da Bizanslılar Grek ateşi kullanarak bu donanmayı imha ettiler. Abbâsiler bir müddet Emevîler kadar Akdeniz siyasetine önem vermedikleri için Bizanslılar 752'den itibaren Akdeniz'deki üstünlüğü ele geçirdiler.

752-827 yılları arasında İslâm donanması bir duraklama devrine girdi. Bunda, Hârûnürreşid dönemine kadar (786-809) Bizans ve Akdeniz siyasetinin ihmal edilmesi ve Endülüs Emevî Devleti'nin kurulması gibi çeşitli sebepler rol oynadı. Bununla beraber Kuzey Afrika ve Endülüs donanmaları 768'de Marsilya'ya, 778'de İtalya'ya, 793'te Narbon'a deniz seferleri yaptılar. 773'te Kıbrıs'a bir sefer düzenlenip valisi esir alındı. Hârûnürreşid devrinde Doğu Akdeniz donanması güçlendi. 790'da Humeyd b. Ma'yûf el-Hamdânî kumandasındaki donanma Kıbrıs ve Girit'i vurdu. Antalya körfezi yakınında yapılan bir deniz savaşında Bizans donanması kumandanı esir alındı. Bundan başka Abbâsiler Endülüs'ü ele geçirmek istediler. Bir defasında donanmaları İberik yarımadasının güneyindeki Bâce'ye (Beja) kadar vardı. 788'de Fas'ta İdrîsîler, 800'de Tunus'ta Ağlebîler istiklâllerini ilân ettiler. Bunlar da birer denizci devlet haline geldiler. Endülüs Emevî donanması 798'de Balear adalarını yağmaladı. 806-815 yıllarında Korsika'ya ve Karolenjiyen Devleti'nin Akdeniz sahillerine hücum etti. 815'te Balear adaları yanında Karolenjiyen donanmasıyla bir deniz savaşı yaptı. 806 yılında Suriye donanması Kıbrıs'ı vurdu, ertesi yıl Rodos'a hücum ederek Bizans'ı barışa zorladı. 805'te Ağlebî donanması Peleponnez'i yağmalayıp Patras'ı muhasara eden Slavlar'a yardım etti. Bu

defa Bizans Ağlebîler'le barış yapmaya zorlandı. Aynı donanma 812 ve 813 yıllarında Sardunya'ya, 820'de Sicilya'ya hücum etti. 821'de Sardunya'yı ele geçirdi. 802-828 yıllarında Karolenjiyen donanması buna çeşitli karşı akınlarla cevap verdi.

Bu sırada müslümanların lehine Akdeniz'de iki gelişme oldu. 814'te Endülüs'ten çıkarılan 10.000 kadar denizci donanmalarıyla gelip İskenderiye'yi zaptettiler. On iki yıl burada kaldıktan sonra Ebû Hafs Ömer b. İsâ el-Endelüsî kumandasında 827 yılında Girit'e gelip Bizans'a ait bu önemli stratejik adayı ele geçirdiler. Kandiye (Rabaz el-Hendek) şehrini kurdular ve burada önemli bir tersane inşa ettiler. Aynı yıl Esed b. Furât kumandasındaki Ağlebîler de Sicilya'nın güneyindeki Mâzer'e hâkim olup buradan adanın başşehri Sirakusa üzerine yürüdüler. Sicilya'nın fethi 902'de tamamlandı. Bu iki önemli adanın fethi Akdeniz'de müslümanların üstünlüğü ele geçirmeleri sonucunu doğurdu. Bundan sonra müslümanlar bir buçuk asır boyunca Ege denizini kontrol altında tuttular ve Bizans deniz gücünü etkisiz hale getirdiler. Sicilya'dan da iki buçuk asır boyunca İtalya, Batı Yunan adaları, Sardunya ve Korsika adalarına akınlar yaptılar. Güney İtalya'daki bazı önemli şehirleri ele geçirdiler. 848 yılında Endülüs Emevî Emîri Abdurrahman el-Evsat Mayorka adasını zaptetti. Ağlebîler 835'te Kavsara adasına, 869'da Malta adasına hâkim oldular ve Bizans'ın en etkili silâhı olan Grek ateşini kullanmaya başladılar. Palermo emîri 838'de Şelfuda Kalesi'ne sonuçsuz bir sefer yaptı. 843'te Sicilya donanması Napoli donanmasının da yardımıyla Messina şehrini ele geçirip Gloria ile Sicilya arasındaki boğaza hâkim oldu. Palermo ve Messina'da tersaneler kuruldu. Aynı yıl Brindisi, 841'de de Bârî (Bari) Sicilya müslümanları tarafından fethedildi. Giritli müslümanlar Otranto'yu da alınca Venedik ve Roma müslüman hücumlarına açık kaldı. Bundan sonra Adriyatik, Güney İtalya ve Ege denizinde müslümanlarla bu denizlere komşu olan hristiyan devletleri arasında uzun mücadeleler oldu. Giritliler bir ara Selânik'i bile ele geçirdiler.

900 yılı civarında Sür hâkimi Leo et-Trablusî büyük bir deniz gücüne sahipti. Leo 904'te Selânik'i yağmaladı ve uzun süre Ege, denizinde dehşet saçtı. Leo et-Trablusî'nin donanması 923'te orta-

dan kaldırıldı. Bunun yanında Tarsus'ta da önemli bir deniz gücü vardı. Bu donanma Mısır'daki Tolunoğulları'na karşı bir sefer yaptı. 920'de yirmi beş gemiden meydana gelen bir Tarsus donanması İskenderiye yakınında seksen gemilik bir Fâtımî donanmasını yendi. Mes'ûdî Tarsus donanmasının 924'te Ege denizinin kuzeyine Selm el-Hâdim kumandasında bir sefer yaptığını söyler (*Mürûc'ü'z-zeheb*, II, 15-17). Bütün bunlardan IX. yüzyılın ikinci yarısı ile X. yüzyılın ilk yarısında Tarsus, Suriye ve Mısır'da önemli bir deniz gücünün bulunduğu anlaşıyor. Leo et-Trablusî'den sonra da bu bölgede bir deniz gücü kaldı. 935'te Fâtımîler'in Mısır'a yaptıkları deniz seferini bu donanma sonuçsuz bırakmıştır. Endülüs donanması bu dönemde Mayorka adasını ve Balear adalarını ele geçirmiş, Güney Fransa sahillerine, Sardunya ve Korsika'ya seferler yapmıştır. Özellikle 844 ve 858 yıllarındaki Vikingler'in akınlarından sonra Endülüs'te donanmaya önem verilmiş, Endülüs Emevîleri III. Abdurrahman devrinde (912-961) gerçek anlamda düzenli bir deniz gücüne sahip olmuşlardır.

Bunun yanında 909'da Fâtımî Devleti'nin kurulması, Akdeniz'de kuvvet dengelerini değiştirebilecek önemli bir gelişme oldu. Böylece Akdeniz'de o zamana kadar mevcut olan Sünnî kuvvetlere düşman bir deniz gücü doğmuş oldu. Fâtımîler Ağlebîler'i ortadan kaldırdıkları gibi Endülüs Emevîleri ve Doğu Akdeniz'deki müslüman deniz güçleriyle rekabete giriştiler. 917'de Sicilya'yı ele geçirdiler. Bundan sonra Ağlebîler gibi 918-935 yıllarında Cenova, Napoli dahil İtalya'daki denizci şehirlere seferler yaptılar. 936'da Mısır'a yaptıkları üçüncü hücum sonuçsuz kaldı. Bir taraftan da Kuzey Afrika'daki Endülüs Emevî nüfuzunu kırmaya çalıştılar. 954 yılında Palermo valisine Endülüs'ü yağmalamasını emrettiler. III. Abdurrahman buna yetmiş gemiden meydana gelen bir donanmayı Afrika sahillerine göndererek cevap verdi. İki taraf arasında karşılıklı akınlar devam etti. Fâtımîler'in kumandanı Cevher el-Kâid 957-959 yıllarında Mağrib'i zaptederek buradaki Emevî hâkimiyetine son verdi. Endülüs Emevî Devleti'nin elinde Kuzey Batı Afrika'da sadece Sebte (Ceuta) kaldı.

Akdeniz'de müslüman üstünlüğü devam ederken Bizans yeniden toparlandı. Endülüs Emevî Devleti ile yaptığı ittifaktan da faydalanarak gücünü arttırdı.

960'ta Nikephoros Phokas kumandasındaki 2000 savaş ve 1360 ikmal gemisinden meydana gelen büyük bir donanmayı Girit üzerine gönderdi. 961'de Kandiye düştü. 963'te Nikephoros Phokas Tarsus ve Kıbrıs üzerine hücumla geçti. 965'te Tarsus'u aldı. Bundan sonra Bizans Doğu Akdeniz ve Ortadoğu'daki İslâm üstünlüğünü kırdı. 960-969 yılları arasında Girit, Kıbrıs, Tarsus, Cebel, Lazkiye ve Antakya'yı aldı. Sicilya üzerine seferler düzenlediye de doğudaki başarıyı elde edemedi. Ancak 969'da Fâtımîler'in Mısır'a hâkim olmasından sonra Doğu Akdeniz'de bir dereceye kadar denge sağlandı. 975'te Fâtımîler Beyrut'u geri alıp Trablus yakınında bir Bizans donanmasını yendiler. Ardından Antakya dışındaki Doğu Akdeniz limanları Fâtımîler'in idaresine girdi. Bu şehirler önemli bir deniz gücüne sahip olmaya devam ettiler. Fâtımî Halifesi Aziz-Billâh 995'te Kahire'deki bir tersanede 600 gemilik büyük bir donanma yapılmasını emretti. Fakat aynı yıl Bizans casusları tarafından bu tersane yakıldı. Buna rağmen Fâtımîler üç ay sonra çok muntazam gemiler yaptılar. 998'de Fâtımî donanması Sür önünde Bizans donanmasını yendi. Doğu Akdeniz Fâtımî ve Bizans kontrolünde kaldı.

Batıda ise Sicilya Fâtımî donanması 998'de Bizans donanmasını yendi. Bundan sonra Sicilya'daki İslâm denizcileri İtalya içlerine akınlar yaptılar ve Tiren denizinde harekâta giriştiler. Endülüs Emevî donanması ikinci defa Piza'ya hücum etti. 1016'da Normanlar İtalya'da göründüler. 1017'de onlardan bazı gruplar Salerno'ya hücum eden müslümanlara karşı sefere katıldılar. 1025'te Bizanslılar yeniden Sicilya Fâtımîleri'yle mücadeleye giriştiler. Palermo Fâtımîler'den ve Mehdiyye hâkimi Muiz b. Bâdis'ten yardım istedi. Sicilya müslümanları 1031'de İllirya'yı (İllyria), 1032'de de Yunan adalarını yağmaladılar.

1035 yılında Sicilya'daki Araplar'la Berberiler arasında iç çatışma çıktı. Aynı yıl Kelbiler'e mensup olan Sicilya emîri Bizans'ın hâkimiyetini tanıdı. Bunun üzerine Zirîler'in desteğiyle adada bir isyan patlak verdi. 1038'de Bizans Sicilya işlerine karıştı ve George Maniaces kumandasında büyük bir ordu ile Stephan kumandasında bir donanmayı Sicilya'ya gönderdi. Maniaces Sirakusa ve civarını ele geçirdi. Bu sırada Zirîler'in Mehdiyye'de büyük bir tersaneleri vardı. Bununla birlikte Zirîler çok kuvvetli bir do-

nanma çıkaramadılar. Fâtımîler'in doğuya gelmesinden sonra Endülüs Emevî donanması da zayıfladı. Bu sırada Venedik, Piza, Cenova, Napoli ve Amalfi şehirleri de birer donanmaya sahiptiler. Venedikliler XI. yüzyılın başlarına kadar bir ölçüde Bizans'a bağlı kaldılar. Deniz güçleri, deniz ticaret filoları büyümeye devam etti. 1043-1100 yıllarındaki devrede Batı Avrupa'nın özellikle İtalya şehirlerinin donanmalarına müslüman ve Bizans donanmaları galip geldiler. 1100 yılı civarında Avrupalılar Korsika, Sardunya, Sicilya, Güney İtalya, Filistin ve Suriye sahillerindeki müslüman hâkimiyetine son verdiler. Bu devirde başlayan Akdeniz'deki Avrupa hâkimiyeti, XVI. yüzyılda gerçekleşen Osmanlı hâkimiyeti dışında günümüze kadar devam etti. Müslümanların ve Bizans'ın bu hâkimiyette ikinci plana itilmelerinin sebepleri arasında İslâm âlemindeki iç mücadeleler, Bizans'ın Malazgirt yenilgisi, Endülüs'teki iç kavgalar sayılabilir. Çünkü bu sırada Batı Avrupa dışındaki Akdeniz-Karadeniz ülkeleri dış istilâların etkisinde kalmışlardır. Akdeniz'de Sicilya Normanları, Venedik, Cenova, Piza, Napoli, Amalfi gibi bütün Ortaçağ boyunca güçlü denizci devletler doğmuştur. Ardından Fransa, İngiltere, Danimarka, İspanya, Portekiz, Hollanda bunları takip etmiştir. Bundan sonra Batı Avrupalılar geçmişin aksine Akdeniz kıyılarındaki İslâm topraklarını devamlı tehdit etmişler, Akdeniz ticaretini ellerinde tutmuşlardır.

Bununla birlikte Akdeniz'deki İslâm donanmaları tamamıyla ortadan kalkmadı. Murâbitlar'ın, Muvahhidler'in, Hafsîler'in ve Endülüs'teki mülükü't-tavâifin donanmaya sahip oldukları bilinmektedir. Ayrıca bu bölgede yetişmiş olan deniz personelinden Fâtımîler'in son zamanlarında ve Eyyûbîler devrinde bile faydalanılıyordu. Bundan başka eskisi kadar kuvvetli olmamakla beraber Mısır'daki Fâtımîler oldukça önemli bir deniz gücüne sahip olmaya devam ettiler. Fâtımîler'in Kızıldeniz'de de küçük bir donanmaları vardı. Bu donanma sayesinde uzun müddet Hicaz ve Yemen'i kontrol altında tuttular. Fâtımîler'in Kahire'den başka Akdeniz kıyısındaki Dimyat, Reşid, İskenderiye, Beyrut, Trablus, Sûr, Akkâ, Askalân gibi sahil şehirlerinde de gemi tersaneleri vardı. Fâtımîler liman şehirleri ve donanma için ayrı divanlar kurmuşlardı. Limanlarla ilgili divana Dîvânü's-sügür, donanma ile ilgili

li divana Dîvânü'l-cihâd veya Dîvânü'l-amâir deniliyordu. Devletin bütçesinden bunlara tahsisat ayrılırdı. Dîvânü'l-amâir tersanelerin idaresine bakardı. İlk omurgalı gemi inşaatını Fâtımîler geliştirmişlerdir. Onlardan sonra gemi omurgalarından başlamak suretiyle yapılmıştır. Fâtımîler'in son zamanlarında marangoz, demirci, kalafatçı gibi tersanede çalışanlar dışında 10.000 kadar denizci divana kayıtlıydı. Bu donanma sayesinde Sûr, Trablus, Askalân gibi şehirleri Haçlılar'a karşı uzun müddet ellerinde tuttular. Askalân'ı üs edinerek Kudüs Haçlı Krallığı'na karşı çeşitli seferler düzenlediler. Haçlılar bu deniz gücü karşısında 1110'da Hayfa ve Beyrut'u, 1154'te Askalân'ı uzun kuşatmalardan sonra zorla ele geçirebildiler. Fâtımîler'in son dönemlerinde bu donanma iyice zayıflamış, on savaş gemisine kadar düşmüştü. Bu sebeple Selâhaddin-i Eyyûbî Fâtımîler'den çok zayıf bir deniz gücü devralmıştır.

Esedüddin Şîrkûh el-Mansûr ölüm döşeğindeyken Selâhaddin ile Bahâeddin Karakuş'a donanmayı ihmal etmemelerini tavsiye etmişti. Selâhaddin onun bu tavsiyesine uydu. Çünkü Mısır gibi bir ülkede deniz gücü olmadan kuvvetli olunamayacağını biliyordu. Yalnız ülkenin bu konuda kaynakları sınırlıydı. Demir azdı, zift yok gibiydi. Gemi yapımı için ülkedeki sint ağaçlarından başka malzeme yoktu. Bunun için sint ağaçlarını devlet tekeline alıp donanmaya tahsis etti. Kahire, İskenderiye ve Dimyat'taki tersaneleri yeniden işler hale getirdi. İtalyan şehir devletleriyle yaptığı ticaret anlaşmalarında onların kendisine demir, zift ve kereste temin etmelerini şart koştu. 572'de (1176-77) donanma ile ilgilecek olan Dîvânü'l-üstûl'ü kurdu. 577'de (1181-82) bir ferman çıkarıp valilere donanma kumandanının isteklerini yerine getirmelerini, donanma için istediği personeli seçmesinde ona yardımcı olmalarını emretti. Donanma kumandanından sık sık denize açılıp Akdeniz adalarına gazâ yapmasını istedi. Üstûl adı verilen donanmaya vakıflar, akarlar tahsis etti. 1191'de Dîvânü'l-üstûl'ün idaresini en güvendiği kardeşi I. el-Melikü'l-Âdil'e verdi. Donanma personeline gazi dendi.

Selâhaddin-i Eyyûbî devrinde Dimyat'ın Haçlılar tarafından kuşatılmasından önce altı gemilik bir Eyyûbî donanması Kıbrıs açıklarına bir keşif seferi yaptı. 566'da (1170-71) Selâhaddin Mısır tersane-

sinde yaptırdığı gemilerle Eyle'yi ve bu şehir önündeki adayı aldı. 1174'te yine Kızıldeniz filosunun katıldığı bir seferle Yemen ve Hicaz zaptedildi. Donanma 1178-1179 yıllarında Kudüs Krallığı'nın ve Trablus Kontluğu'nun Akdeniz sahillerine hücum etti. 1181'de İtalya'dan Haçlılar'a yardıma gelen 2500 personellik bir düşman donanmasını mağlûp etti. Ardından elli gemilik bir donanma ile Akkâ, 1182'de de kırk gemilik bir donanma ile Beyrut kuşatıldı. Aynı yıl bu donanma Girit, Kıbrıs, Güney Anadolu sahillerine hücum etti ve Akkâ'ya kereste ve gemi ustaları getiren bir düşman gemisini ele geçirdi. 1183 yılında düşman süvarisi ve tüccarı taşıyan bir gemiye el konuldu. Aynı yıl Hüsâmeddin Lü'lü' kumandasındaki bir Eyyûbî filosu Renaud de Chatillon'un Kızıldeniz'de giriştiği askerî harekâtı etkisiz bırakarak düşmanı bozguna uğrattı. Hüsâmeddin kumandasındaki Eyyûbî donanması 1187'deki Filistin'in fethinde de deniz emniyetini sağladı. Yine bu yılda sahil bölgesinin zaptından sonra Beyrut, Akkâ, Cübeyl, Lazkiye gibi Doğu Akdeniz limanlarında küçük çapta deniz güçleri meydana geldi. Özellikle Beyrut donanması bundan sonraki yıllarda Haçlılar'ın deniz harekâtını tâciz edecek bir seviyeye geldi. 1187 yılı sonundaki Sûr muhasarasına Akkâ'dan gelen on gemi ile Beyrut ve Cübeyl'den bazı gemiler katıldı. Güçlenen Eyyûbî donanması 1188'de doğuya gelen altmış gemilik Sicilya Haçlı donanmasına karşı sahillerini başarıyla savundu. 26 Aralık 1189 tarihinde Mısır'dan Hüsâmeddin Lü'lü' kumandasında Akkâ'ya gelen elli gemilik bir Eyyûbî donanması Haçlı ablukasını yaparak Akkâ'ya yardım getirdi. İki düşman gemisini esir aldı. 13 Haziran 1190'da başka bir Eyyûbî donanması yine Haçlı ablukasını yaparak Beyrut'a yardım getirdi. Fakat Akkâ'yı abluka eden büyük Haçlı donanmasının mukavemeti kırılmadı. Bunun üzerine Selâhaddin Muvahhidler Sultanı Ya'kûb b. Yûsuf b. Abdülmü'min'den donanma yardımı istediye de bir yardım gelmedi. Yemen'de de ticaret gemilerini koruyan savaş gemileri vardı. Eyyûbî donanmasının gücü 1189'da 100 ilâ 150 savaş gemisi arasındaydı. Frenkler tarafından Akkâ'nın 1191'deki zaptında bu gemilerden düşmanın eline ne kadarı geçtiği bilinmemektedir. Yalnız donanmanın değerini iyice anlayan Selâhaddin bu yıl Dîvânü'l-üstûl'ün idaresini kardeşi el-Melikü'l-Âdil'e vermiş, o da bu divanın başına iyi bir maliyeci

olan ve daha sonraları vezir tayin ettiği Safiyyüddin Abdullah b. Şükr'ü getirmiştir. Ancak bundan beklenen sonuç alınmadı. Selâhaddin'in ölümü ve onu takip eden iç karışıklıklar donanmanın ihmal edilmesine sebep oldu. V ve VII. Haçlı seferleri sırasında olduğu gibi sadece geçici donanma ile ilgilenildi; hatta donanma mensuplarına hor gözle bakılır oldu.

Eyyübîler'in son dönemleriyle Memlûkler'in ilk yılları denizciliğin gerilediği yıllar oldu. Divânü'l-üstül ilga edildi. Önceden "üstülî" (bahriyeli) olmak bir iftihar vesilesi iken bu dönemde denizcilik ayıp sayılmaya başlandı. Bu durum Memlûkler'den el-Melikü'z-Zâhir Baybars'ın tahta çıkışına kadar (1260) devam etti. Baybars bahriyeye önem kazandırmaya çalıştı. 1270'te Kıbrıs'a karşı bir donanma gönderdi; ancak başarı sağlanamadı. Baybars vaktinin bir kısmını tersanede geçiriyor, ustalarla birlikte çalışıyordu. Makrîzî'nin rivayetine göre bir defasında Sicilya'dan gelen elçileri tersanede kabul ettiğinde elinde marangoz aleti, keresteler arasında usta ve emîrlerle beraber oturuyordu. Kendisinden sonra gelen hükümdarlar denizciliğe onun kadar önem vermediler. Bununla birlikte Doğu Akdeniz limanlarının ardarda geri alınmasında, 1291'de Akkâ'nın fethi ve Haçlılar'ın son tutunma noktaları olan Arvad'dan kovulmalarında donanma büyük görevler üstlendi. Bundan sonra Kıbrıs'ta üslenen Haçlılar İslâm ülkelerindeki limanlar için bir tehlike olmaya devam ettiler. Ada 1424-1426 yıllarında birkaç kuşatma neticesinde el-Melikü'l-Eşref Seyfeddin Barsbay tarafından fethedilebildi. 1426'da yapılan başka bir Memlûk seferinde Limasol yeniden ele geçirildi. Daha sonra müslümanlar Lefkoşe'yi zaptedip adayı yıllık vergiye bağladılar. Bu seferde Memlûk donanmasının miktarı 150 yelkenli idi. Memlûkler Çakmak devrinde (1438-1453) gözlerini Rodos'a çevirdiler. 1440'ta 200 asker ile birkaç yüz gönüllünün bulunduğu on beş kadirgadan meydana gelen küçük bir donanma Dimyat'tan hareket edip Kıbrıs ve Alanya'ya uğradıktan sonra dört kalyon daha alarak Rodos'a yöneldi. Fakat Rodos şövalyeleri seferden haberdar oldukları için bir başarı elde edilemedi. 1443'te başka bir donanma Dimyat'tan hareket ederek Beyrut, Trablus, Larnaka, Limasol ve Antalya'ya uğradıktan sonra Meis

adasını aldı. 1444'te diğer bir donanma Dimyat'tan kalkarak Trablus'a uğradı. Aldığı yardımlarla Rodos üzerine yürüdü. Adayı kırk gün kuşattıysa da önemli bir başarı elde edemedi. Bütün bunlara rağmen ne Eyyübîler ne de Memlûkler Akdeniz'de Haçlılar'la boy ölçüşecek büyük bir donanma meydana getirebildiler. Mısır ve Doğu Akdeniz'deki limanlar daima denizden yapılacak bir düşman hücumuna açıktı. Bu sebeple Selâhaddin-i Eyyübî ve I. Baybars gibi kuvvetli sultanlar bile Filistin ve Suriye sahil şehirlerindeki kaleleri düşmanın eli-ne geçmemesi için tahrip ettirdiler.

Memlûk donanması Kızıldeniz ve Hint denizinde de faaliyet gösterdi. Denizciliğe dair birçok eser vermiş olan büyük denizci İbn Mâcid'in vefat ettiği yıl (1498) Vasco de Gama'nın Ümitburnu yolunu keşfetmesi üzerine Portekiz gemileri müslüman gemi ve limanlarına saldır-maya başladılar. Gucerât hükümdarının Portekizliler'e karşı yardım istemesi üzerine Memlûk Sultanı Kansu Gavri, Emîr Hüseyin el-Kürdî kumandasındaki bir donanmayı Portekizliler'e karşı gönder-diye de bir sonuç elde edilemedi. Portekizliler'in Kızıldeniz'deki cüretkârane hareketleri burada devamlı bir donanmanın varlığına zorunlu kıldı. Kansu Gavri 1515'te "gurâb" cinsinden elli kита çekiriden oluşan donanmayı, Akdeniz ve Afrika sahillerinde başarılarıyla tanınan Osmanlı denizcisi Selman Reis'in emrine vererek Kızıldeniz'e çıkardı. Yavuz Sultan Selim'in Mısır'ı fethinden sonra Selman Reis bu görevine Osmanlı hizmetinde devam etti.

Endülüs Emevî Devleti'nin yıkılmasından sonra hristiyanlara karşı Murâbitlar Devleti'nin hükümdarı Yûsuf b. Tâşfin'den yardım istendiğinde Yûsuf özel bir donanması olmadığı için yük ve yolcu gemileriyle Endülüs'e asker çıkardı. Hicrî VI. (XII.) yüzyıl başlarında ise Barselona ve Fransa'dan gelen 500 kıtadan oluşan birleşik donanmaya karşı Balear adalarından yardım istenince Ali b. Yûsuf b. Tâşfin 300 gemiden oluşan bir donanmayı çok kısa sürede hazırlayıp gönderebildi. İslâm donanmasının gel-mekte olduğunu haber alan hristiyan donanması yakıp yıkmaya ve yağmadan sonra kaçmak zorunda kaldı. Murâbitlar'dan sonra Batı Akdeniz'in iki yakasına hâkim olan Muvahhidler hânedanı Mağrib, İfrîkiyye, Endülüs ve Balear adalarını ele geçirdiler. Muvahhidler'in "emî-

rû'l-mü'minin" unvanı alan ilk hükümdarı Abdülmü'min el-Kûmî, Orta Mağrib'de Hammâdîler'in elinde kalan yerleri zaptettikten sonra Norman işgalindeki Tunus'u ve sahil bölgelerini kurtardı; Normanlar'ı denizde de mağlûp etti (1160). Mehdiyye'yi geri aldı ve kazandığı zaferlerle ülkesini Kayrevan'a kadar genişletti.

Selâhaddin-i Eyyübî 1189'da Muvahhidler'in en büyük hükümdarı olan Ya'kûb el-Mansûr'dan Haçlılar'ın elindeki Suriye limanlarının denizle irtibatını kesmek için yardım istedi. Ancak kendisine "emîrû'l-mü'minin" diye hitap edilmemesine gücenen Ya'kûb yardım için olumlu bir cevap vermedi. Gerek Selâhaddin'in gerekse hristiyan krallıklar arasındaki ihtilâflarda Nebre (Navarra) Kralı Sancho'nun kendilerinden yardım istemesi Muvahhid donanmasının gücü hakkında bir fikir vermeye yeterlidir. İbn Haldûn, Muvahhidler'in donanmayı o zamana kadar bilinen en mükemmel duruma getirdiklerini söyler.

Kudûs'ü kaybeden hristiyan âlemi papanın teşvikiyle İspanya'ya yönelince Muvahhidler'in Endülüs'teki gücü kırıldı. Batı Akdeniz'deki adalar hristiyanların eline geçti. Merînîler'den Sultan Ebû'l-Hasan el-Merînî zamanında (1331-1348) müslümanların deniz gücü hristiyanlarınkine denk iken sonradan bu denge müslümanlar aleyhine bozuldu. Bununla birlikte İbn Haldûn (ö. 808/1406), yaşadığı dönemde Donanma Dairesi'nin Mağrib'de hâlâ muhafaza edilmekte olduğunu haber vermektedir.

İslâm denizciliği daha Muâviye b. Ebû Süfyan'ın Suriye valiliği sırasında, ele geçirilen sahillerdeki gemi tezgâhları ve İskenderiye'deki tersanenin islahı ile başladı. Müslümanlar gemi yapılan yerlere dârü's-sınâa adını verdiler. Türkçe'ye tersane şeklinde geçen kelime Batı dillerine de darsena, arsena, arsenal gibi şekillerde intikal etti. Nitekim donanma kumandanı karşılığında kullanılan emîrû'l-mâ da Avrupa dillerine amiral şeklinde geçmiştir. Donanmada emîrû'l-mâdan başka reis adı verilen ikinci derecede kumandanlar da bulunuyordu. Birkaç iç denize ve gemilerin çalışmasına müsait nehirlerle sahip olan İslâm âleminde pek çok tersane yapıldı. Basra körfezinde Übülle, Sîrâf; İfrîkiyye'de Tunus; İspanya'da İsbiliye, Dania; Fas'ta, Sûs; Sicilya'da Palermo, Messina; Suriye'de Akkâ, Sûr, Beyrut; Mısır'da, Ravza, Fus-

tat (Dârü's-sinâati Mısır veya Amâir), Maks, İskenderiye ve Dimyat bunlardan bazılarıdır. Bu tersanelerde çeşitli büyüklükte savaş gemileri yanında yük ve yolcu gemileri de yapıyordu. Bilhassa Mısır tersaneleri donanmanın ihtiyacı olan gemiler yanında en-Niliyye denilen ve Nil nehrinde yük ve yolcu taşıyan veya ihtifallerde kullanılan gemiler inşa etmekteydi. Kızıldeniz'den daha yoğun bir trafiğe sahip olan Nil'den başka Dicle ve Fırat gibi nehirlerde de gemiler çalışmaktaydı. Ünlü muhaddis Fıryâbî (ö. 301/913-14) Bağdat'a geldiği zaman kendisini "tayyâr" ve "zebzeb" nevinden orta büyüklükteki nehir gemileriyle karşıladılar. Dicle ve Fırat üzerinde bu tür gemilerden oldukça fazla vardı.

İslâm donanmasında bulunan gemilerin bazılarının adları ve özellikleri: **Şî-nî**, **Şîniyye** (Şüne). 140 kürekli uzun savaş gemileriydi. Gurâb da denilen bu gemilere müdafaa için burçlar yapılmıştı. Mancınık ve arrâde taşırlardı. Ambarlarındaki su ve yiyecek uzun müddet denizde kalmaya yetecek miktardaydı. **Har-râka**. Düşman donanmasını yakmak üzere petrol gibi yanıcı maddeler taşıyan 100 kürekli gemilerdi. Ayrıca ihtifallerde gösteri yaparlardı. Nil'de işleyen veya donanmaya destek sağlayan gemilere de bu adın verildiği olmuştur. **Tarîde**. Osmanlılar'daki at gemisi büyüklüğündeydi. Atların binip inebilmesi için yapılmış özel kapaklı, bölmeli nakil gemileriydi. Süvarisi ve teçhizatıyla beraber kırk kadar at taşıyabiliyorlardı. **Hammâle** ve **a'rârî**. Erzak veya eşya taşıyan gemilerdi. **Harbiyye**. Şinilerin küçük tipleriydi. Fâtîmî ve Endülüs donanmalarının hafif ve seri gemileriydi. Mısır'da Ravza Tersanesi'nde inşa ediliyorlardı. Bu çeşit gemilere **musattah** ve **şelendî** de denilirdi. **Butse**. Muhtelif katlardan oluşan özellikle asker taşımak üzere yapılmış gemilerdi. Yelkenlerinin sayısı kırka kadar ulaşabilen bu gemiler 700 asker taşıyabiliyordu. Ayrıca çok sığ yerlere sokulabilen ve genellikle su taşıyan **berkus** adlı küçük gemiler de vardı.

Bu gemilerde kullanılan savaş alet ve edevatı olarak zırhlar, miğferler, deri ve demirden yapılmış kalkanlar, kargı, zemberek, yaylar, çengel, kancalar, mancınık ve arrâdeler sayılabilir. Bunların dışında gemi direklerinin üst kısmında bulunan ve "tabut" denilen bölmede savaş sırasında düşman üzerine fırlatılmak üzere taşlar, çömlek içinde petrol, düşmanın hareket kabiliyetini azaltmak ga-

yesiyle sabun tozu, korku ve panik yaratmak için yılan-akrep gibi hayvanlar saklanırdı.

BİBLİYOGRAFYA :

İbnü'l-Esir, *en-Nihâye*, "avm" md.; a.m.f., *el-Kâmil*, III, 47, 58-59, 246; Dârimî, "Cihâd", 28; İbn Mâce, "Cihâd", 1, 10; Ebû Zeyd el-Kureşî, *Cemhere* (Fâür), I, 421; İbn Hişâm, *es-Sîre*, I, 321-332; IV, 289; İbn Sa'd, *et-Tabakât*, I, 208; II, 163; *el-İmâme ve's-siyâse*, II, 57; Belâzürî, *Fütûh* (Rıdvan), s. 124, 159-164, 244-245; a.e. (Fayda), s. 169, 183, 337-339; Taberî, *Târîh* (Ebû'l-Fazl), Kahire 1939, III, 218, 338-342; Mes'ûdî, *Mürûcû'z-zehab* (Meynard), II, 15-17; Sem'ânî, *Edebü'l-İmlâ ve'l-İstimlâ*, Beyrut 1981, s. 18; İbn Asâkir, *Târîhu Dimaşk*, I, 190; Kalkaşendî, *Şubhu'l-a'sâ*, III, 568-569, 596-597; Makrîzî, *el-Hıta*, I, 214, 222; II, 178-181; a.m.f., *Kitâbü's-Sülûk*, I, 56, 77, 80, 102, 203, 354, 451, 594, 615, 875, 922; II, 33; İbn İyâs, *Beda'i'ü'z-zuhûr*, IV, 103, 212, 215, 216, 238, 243, 246, 276, 366, 466; V, 81; C. Zeydan, *Medeniyyet-i İslâmiyye*, I, 184-192; Abdülhay el-Kettânî, *et-Terâtîbü'l-idâriyye*, I, 368-373; Uzunçarşılı, *Medhal*, s. 125-126, 434-436; Mez, *el-Hağâretü'l-İslâmiyye*, II, 331-341, 361-379; A. R. Lewis, *el-Kuua'l-bahriyye ve'l-ticarîyye ft haüzil-Bahri'l-Mütevassîf* (trc. Ahmed Muhammed İsâ), Kahire 1960, s. 88-92, 102-104, 157-170, 225-316; Seyyid Abdülaziz Sâlim — Ahmed Muhtar el-Abbâdî, *Târîhu'l-bahriyyeti'l-İslâmiyye fi'l-Magrib ve'l-Endelûs*, Beyrut 1969, s. 67-94, 114-118, 238-302; a.m.f., *Târîhu'l-bahriyyeti'l-İslâmiyye ft Mısır ve's-Sâm*, Beyrut 1981, s. 40, 44-56, 88, 296, 309; Ömer Rıza Kehhâle, *Dirâsât ictimâ'iyye fi'l-'uşûri'l-İslâmiyye*, Dimaşk 1973, s. 5-20; Ali Muhammed Fehmî, "el-Bahriyyeti'l-İslâmiyye fi şarkı'l-Bahri'l-Mütevassîf", *Târîhu'l-bahriyyeti'l-Mişiyye*, Kahire 1973, s. 269, 275-276, 281-321, 340-355, 403-410; Abdül'alîm Enver, *el-Milâha ve 'ulûmü'l-bihâr inde'l-'Arab*, Küveyt 1979, s. 22; Hitti, *İslâm Tarihi*, I, 253; IV, 1131-1132; Aly Mohamed Fahmy, *Muslim Naval Organisation in the Eastern Mediterranean*, Cairo 1980; Hamîdullah, *İslâm Peygamberi* (İstanbul 1980), I, 295-296, 368, 473; a.m.f., *Hiz. Peygamber'in Savaşları*, s. 253-255; Ramazan Şeşen, *Salâhaddin Devrinde Eyyûbîler Devleti*, İstanbul 1983, s. 40, 70-71, 78, 162-163, 165-167; Hasan İbrâhim, *İslâm Tarihi*, IV, 221-223; Nihat Engin, *Osmanlılarda İlk Denizcilik Hareketleri ve Tuna Donanmasının Kurulması* (yüksek lisans tezi, 1984), MÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü, Giriş; Habîb Zeyyât, "Mu'cemü'l-merâkib ve's-süfün fi'l-İslâm", *el-Meşriq*, sy. 43, Beyrut 1949, s. 321-363; Seyyid Süleyman Nedvî, "The Arab Navigation", *al-'İlm*, VII, Durban-Westville 1987, s. 5-13; Besim Darkot, "Kıbrıs", *İA*, IV, 673-674; D. Ayalon, "Bahriyya", *EI²* (İng.), I, 945-947; A. S. Ehrenkreutz, "Bahriyya", *EI² Suppl.* (İng.), s. 119-121.

NEBİ BOZKURT

Selçuklular ve Anadolu Beylikleri Dönemi. XIV. yüzyılın ilk yarısında müslümanlarla hristiyanlar arasındaki yeni mücadeleden en önemli gelişmesi, daha sonra Osmanlı deniz gücünün asıl çekirde-

ğini oluşturacak olan Türk deniz gazilerinin gerçekleştirdiği denizcilik faaliyetleridir. Bunlar batıya doğru genişleyen Türkmen ilerlemesinin bir devamı olarak ortaya çıkmışlardır. Küçük filolarla çarpışan Türk deniz gazileri, aslında karada çarpışan uç gazilerine benzer bir fetih ve gazâ siyaseti takip ediyorlardı.

Anadolu'yu yurt tutan Türkler'in denizcilik geleneği, XIV. yüzyılda Batı Anadolu'da oluşmaya başlayan Menteşe, Aydın, Saruhan, Karesi gibi kıyı beyliklerinden daha önceye dayanmaktadır. Nitekim 1080-1097'de Türk kıyı beyleri kendi tersane ve donanmaları ile Ege-Marmara denizlerinde göründüler ve kısa bir süre için dahi olsa Bizans'ı ciddi şekilde tehdit edecek güce sahip oldular. Anadolu topraklarının 1071 Malazgirt Zaferi'nden sonra kesin olarak Türkleşmeye başlaması ile beraber üç tarafı denizlerle çevrili bu ülkenin fâtipleri devletin geleceği için denizlere yönelme ihtiyacı duydular. Özellikle Kutalmışoğlu Süleyman Şah, Bizans'ın elinde bulunan İznik ve çevresini zaptederek Türkler'i Marmara kıyılarına ulaştırmış ve İznik'i de kendine başşehir yapmıştı. Yerine vekil olarak bıraktığı Ebû'l-Kâsım, İznik Kalesi'ni geri almak isteyen Bizanslılar'a karşı koyduğu gibi İstanbul'u düşürmek ve Marmara kıyıları ile adaları ele geçirmek için kuvvetli bir deniz gücüne ihtiyaç duyarak Bizans'ın elinde bulunan Gemlik kasabasını fethetti ve burada ilk Türk tersanesini kurmayı başardı. Fakat Bizans'ın kara ve deniz kuvvetleri Gemlik'i muhasara edip yeni kurulan Türk tersanesi ve gemilerini yaktılar. Buna rağmen İznik şehri Bizans'ın merkezine doğrudan yapılacak saldırılar için ileri bir üs olarak Türkler'in elinde kaldı.

Bu sıralarda İzmir ve çevresini ele geçirerek orada ilk Türk tersanesi ve donanmasını meydana getiren Selçuklu emirlerinden Çaka Bey gittikçe güçlenerek Bizans'ı açıkça tehdit etmeye başladı. Mürettebatını Ege'nin sahil çocuklarından seçtiği kırk parça gemi ile sahil şehirlerini ve adaları sistemli bir şekilde fethetmeye girişti. Böylece Türkler'in Ege ve Marmara denizleri kıyılarına dayanmaları, özellikle Çaka Bey'in İzmir'de bir Türk filosu oluşturması, Bizans'ı ilk defa sadece karadan değil denizden de bir Türk tehdidi ile karşı karşıya bırakıyordu. Bizans kuzeyden Peçenek Türkleri, güneyden Selçuklu Türkleri ve Çanakkale Boğazı yoluyla gelen Çaka'nın deniz kuvvetleriyle tam bir kıskaç içine alın-